

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. D., nar. X, bytem X
zastoupený JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou,
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

v řízení o žalobě ze dne 4. 3. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2024, č. j. CPR-2660-3/ČJ-2024-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov ze dne 23. 11. 2023 vydaného pod č. j. KPK-56532-48/ČJ-2023-190022, (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně) bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

království a Švýcarské konfederace, byla stanovena 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území uvedených států byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena ode dne, kdy žalobce z území uvedených států vycestuje. Zároveň mu byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, stanovena doba k vycestování z území uvedených států do země jeho státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Na žalobce se podle § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 2. 2024, č. j. CPR-2660-3/ČJ-2024-930310-V244 bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce se dne 12. 7. 2023 dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně, kde bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně. Byl mu vydán výjezdní příkaz č. GA0242497 s platností od 19. 6. 2023 do 6. 7. 2023, který však žalobce nerespektoval a území neopustil. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a dne 23. 11. 2023 bylo vydáno odvoláním napadené rozhodnutí.

II.

Žaloba

3. Žalobce vyjádřil nesouhlas s postupem žalovaného s tím, že žalovaná při svém rozhodování postupovala chybně, neboť dosud zjištěný skutkový stav neobstojí z důvodu existence dalších skutečností či jiných důkazů, jež dosud nebyly uplatněny jak v nalézacím, tak odvolacím řízení, dále správní orgány nesprávně vyhodnotily dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný rozhodoval v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami i ustálenou judikaturou ČR. Žalobce vyzval ve svém odvolání žalovanou, aby řešenou věc vrátila prvoinstančnímu správnímu orgánu zpět k doplnění rozhodných skutečností, jež prvoinstanční správní orgán neprovedl. Nebyla tak naplněna zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu. V souvislosti vazbami na žalobcovy nezletilé děti, občany ČR, žalobce žalované sdělil, které konkrétní důkazy v obsahu správního spisu chybí, např. výsledch nezletilé dcery žalobce, a předpokládal, že žalovaná bez jejich provedení odvolací řízení neuzavře. Žalovaná však považovala důkazy provedené prvoinstančním správním orgánem za zcela dostatečné, s čímž se žalobce neztotožňuje. Napadené rozhodnutí má zcela neadekvátní, takřka likvidační dopad do jeho soukromého a rodinného života. Dle jeho přesvědčení mohla být jeho situace vyřešena ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců „pouze“ povinností opustit území ČR/EU s možností návratu žalobce zpět na území, kde trvale pobýval, je domestikován a má přímé rodinné vazby. Žalobce se citelně podílí na vyživovací povinnosti ke svým dvěma nezletilým dětem, což neměl příležitost ani prokázat. V případě správního vyhoštění tak budou přímo dotčeny poškozenými vedle žalobce i jeho dvě nezletilé děti. Žalobce dále poukázal i na plnění své probační povinnosti, již vnímá jako zcela majoritní, neboť při zanedbání této povinnosti dojde k dalšímu likvidačnímu dopadu rozhodnutí do jeho života. Žalobce byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu za vzorné chování a je povinen plnit soudem vymezené podmínky probace, přičemž v případě výkonu rozhodnutí to možné nebude, s čímž žalovaná nepracovala. Postup správních orgánů vede dle žalobce k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 8. 3. 2024 žalovaný uvedl, že důvodem vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce na území ČR nejméně od 7. 7. 2023 do 12. 7. 2023 pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Odkázal na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí s tím, že v případě žalobce bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a v průběhu řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že v průběhu správního řízení byla podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádána otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 174a odst. 1 téhož zákona včetně veškerých žalobcem uplatněných námitek. Je přesvědčen, že v odvolacím řízení bylo postupováno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu, a neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, z tohoto důvodu navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

5. O věci samé bylo rozhodnuto při ústním jednání s ohledem na stanovisko žalobce.
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
9. Žalobce se dne 12. 7. 2023 dostavil na PČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Sokolov s tím, že na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Předložil cestovní doklad Turecka s platností od 3. 12. 2012 do 2. 12. 2022, jímž byla spolehlivě ověřena jeho totožnost, přičemž nepředložil vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti, na základě něhož by bylo možno odůvodnit závěr, že je jeho pobyt na území ČR v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., Lustrací informačními systémy PČR o pobytu cizinců bylo zjištěno, že žalobce neprochází evidencí cizinců s povoleným pobytem na území ČR, že mu byl dne 19. 6. 2023 vydán Oddělením pobytových agend Karlovy Vary vydán výjezdní příkaz č. GA0242497 s platností od 19. 6. 2023 do 6. 7. 2023, přičemž žalobce v době výjezdního příkazu nevycestoval a nadále v ČR pobýval, ač k tomu nebyl oprávněn. Na základě těchto skutkových zjištění i vyjádření žalobce byl vyvozen závěr, že žalobce pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, a jeho jednání lze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podřadit pod ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodům 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 12. 7. 2023 bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění žalobce z území členských států EU.

10. Z oddacího listu vyplývá, že žalobce a N. Š. uzavřeli dne 5. 4. 2008 manželství, přičemž z rodného listu vyplývá, že z jejich manželství se dne 3. 7. 2008 narodil S. D. Rozhodnutím MV ČR č. j. OAM-28-48-150/PP-2014 byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR I. dle § 87e odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, II. pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 s odkazem na § 87a odst. 2 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb.
11. Z výpisu Evidence obyvatel vyplývá, v souladu s žalobcovým tvrzením, že A. K., o níž žalobce uvedl, že je jeho biologickou dcerou, nemá ve svém rodném listě uvedeného otce. Ze zprávy Vězeňské služby vyplývá, že v době žalobcova výkonu trestů odnětí svobody jej 2x navštívila.
12. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 2 T 4/2012-3374 ze dne 29. 11. 2012 byl žalobce společně s dalšími dvěma obžalovanými uznán vinným z toho, že spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku, přičemž žalobce byl odsouzen dle § 283 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří roků, podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků a podle § 84 trestního zákoníku byl nad žalobcem vysloven dohled. Dne 7. 6. 2018 byl trest změněn na odnětí svobody nepodmíněně s výměrou 3 roky a žalobce byl zařazen do věznice s ostrahou, dne 6. 6. 2023 byl Okresním soudem Sokolov podmíněně propuštěn na svobodu.
13. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 34 T 4/2016 ze dne 2. 8. 2017 byl žalobce uznán vinným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu pěti roků za současného vyslovení dohledu, když neoprávněně jinému prodal psychotropní látku, ač byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen, a tento čin spáchal ve značném rozsahu, čímž spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. c) trestního zákoníku a byl odsouzen podle § 283 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let nepodmíněně, byl zařazen do věznice s ostrahou a byl mu uložen peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb, přičemž výše jedné denní sazby činí 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 400 000 Kč. Pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců. O odvoláních podaných proti tomuto rozhodnutí rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 3. 2018 sp. zn. 11 To 12/2018 tak, že jej zrušil ohledně všech obžalovaných ve výrocích o trestech a nově rozhodl tak, že se při nezměněných výrocích o vině, jakož i výroku o zabránění věci žalobce odsuzuje dle § 283 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osm a půl roku. Z výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 34 T 4/2016 ze dne 2.8.2017 bylo zjištěno, že žalobce v SRN nedovoleně obchodoval s omamnými a psychotropními látkami a s prekurzory, za což byl pravomocně odsouzen rozsudkem Zemského soudu v Hamburku sp. zn. 6003 JS 587/2004. Z obsahu tohoto rozsudku bylo zjištěno, že žalobce byl odsouzen za nepovolený vstup na území SRN

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v jednočinném souběhu s nepovoleným pobytem na německém území, ve více činném souběhu s obchodováním s omamnými prostředky v množství větším než malém a ve více činném souběhu se záměrným nepovoleným obchodováním s omamnými prostředky v šesti případech k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, rozsudek nabyt právní moci dne 2. 5. 2005.

14. Správním orgánem bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR dne 22. 1. 2007 a dne 25. 1. 2007 požádal o udělení azylu, který mu nebyl udělen. Od 14. 11. 2008 do 14. 11. 2009 byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, od 4. 5. 2009 do 3. 5. 2012 měl povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU za účelem „rodinný“ a od 18. 10. 2012 do 9. 12. 2013 měl povolen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana ČR za účelem „sloučení s občanem ČR“, přičemž vazebnou osobou u obou druhů pobytu byla uvedena D. N., občanka ČR, jež byla manželkou žalobce.
15. Dne 19. 4. 2013 bylo vydáno rozhodnutí MV ČR č. j. OAM-405-7/ZR-2013, jímž byla dle § 87l odst. 1 písm. a) věta druhá zák. č. 326/1999 Sb. zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a byl mu dle § 50 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Následné odvolání žalobce bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-74027-9/So-2013 ze dne 10. 12. 2013 zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke zdejšímu soudu, jež byla usnesením č. j. 30 A 38/2014-50 ze dne 17. 9. 2014 odmítnuta, řízení o podané kasační stížnosti bylo usnesením č. j. 10 Azs 218/2014-27 ze dne 27. 11. 2014 zastaveno.
16. Rozhodnutím MV ČR č. j. OAM-2848-28/PP-2014 ze dne 27. 10. 2014 byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) věta druhá z. č. 326/1999 Sb. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-168693-5/SO-2014 ze dne 20. 3. 2015 zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozsudkem zdejšího soudu č. j. 57 A 44/2015-66 ze dne 20. 6. 2016 bylo uvedené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.
17. Usnesením MV ČR č. j. OAM-2848-57/PP-2014 ze dne 9. 9. 2016 bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. zastaveno řízení o v žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 12. 12. 2016 č. j. MV-150024-6/SO-2016 bylo rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
18. Rozhodnutím MV ČR č. j. OAM-2848-150/PP-2014 ze dne 23. 11. 2018 byla žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnuta I. dle § 87e odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, II. pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 s odkazem na § 87a odst. 2 s odkazem na § 87a odst. 2 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-55306-5/SO-2019 ze dne 20. 5. 2019 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.
19. Žalobce ve své výpovědi v rámci správního řízení uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2007, neboť v Turecku měl nastoupit do armády. Nejprve provozoval hernu, stánek s kebabem, přičemž již v roce 2011 byl kvůli drogám asi 8,5 měsíce ve vazbě, byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 5 let, v roce 2013 mu byl zrušen trvalý pobyt.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Kvůli opětovným problémům s drogami byl v počátku roku 2014 čtyři měsíce ve vazbě, v roce 2017 na něj byl kvůli drogám vydán zatykač. V roce 2017 byl odsouzen na 7 let, trest byl změněn na 8,5 roku. Ve výkonu trestu byl od 11. 6. 2017 do 25. 5. 2018, byl převezen do vazby v SRN, následně byl vrácen do ČR, propuštěn byl 6. 6. 2023. V době výkonu trestu ukončili vztah s manželkou, ta žije v současné době v SRN, rozvedeni zatím nejsou. Finančně jej podporují bratři žijící v SRN, tito v době výkonu jeho trestu přispívali i na výživu jeho syna, který se z manželství narodil. Žalobce v současné době na výživu syna nic nehradí, k narozeninám mu dal dárek a cca 200 Euro. Má ještě dceru A. K., v jejímž rodném listě však není uveden, což by chtěl poté, co si udělá testy otcovství, změnit, dále má již zletilého syna.

20. N. D. ve svém vyjádření ze dne 21. 8. 2023 uvedla, že je se žalobcem již 2 roky rozvedená, 4 roky nejsou v kontaktu, přičemž tento se před 2 měsíci pokusil kontaktovat společného syna a požadoval od něj různé dokumenty. Je přesvědčena, že jej chce využít pro povolení jeho pobytu na území ČR, syn k němu blízko nemá, žalobce je finančně nepodporuje, v době výkonu trestu žalobce syna nekontaktoval, syn o to ani zájem nemá.
21. Z usnesení Okresního soudu v Hamburgu- St. Georg ze dne 25. 10. 2021 vyplývá, že manželství žalobce s N. D. bylo rozvedeno.
22. Ze Závazného stanoviska MV ČR Odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ev. č. ZS56444 ze dne 1. 9. 2023 vyplývá, že vycestování žalobce do Turecké republiky je možné. Správní orgán konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit nebezpečí ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek, správní orgán se vyjádřil obecně i k situaci Kurdů, jímž je i žalobce.
23. Žalovaný dále vycházel z Informace OAMP z 4. 8. 2023 Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Informace MZV ČR, č. j. 125094-8/2022-LPTP ze dne 30. 9. 2022 Turečtí občané kurdského původu.
24. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“*
25. Skutečnosti týkající se pobytové historie žalobce a jeho trestné činnosti vyplývají z výše uvedeného obsahu správního spisu.
26. Žalobce staví svoji žalobní argumentaci na procesním pochybení žalovaného, jež spatřuje v neprovedení výsledku nezl. A. K., nar. 25. 3. 2008, přičemž tvrdí, že je jejím biologickým otcem s tím, že jejím výsledkem chtěl prokázat existenci vazby na jedno ze svých nezletilých dětí, na jejichž péči, výživě a výchově se chce, dle svých slov, podílet. Obsah správního spisu potvrzuje tvrzení žalobce, že není v rodném listě A. K. uveden. Při výsledku provedeném dne 12. 7. 2023 žalobce uvedl, že toto však chce změnit a má v té souvislosti v úmyslu nechat provést test otcovství. Z hlediska soudu je s podivem, že žalobce má v úmyslu tento krok učinit až 16 let po jejím narození. Jak vyplývá z tvrzení žalobce, na její výživu nepřispívá, pouze občas jí něco koupí. Pokud má žalobce za této

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

situace za to, že správní orgán pochybil, pokud neprovedl výslech A. K., pak soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Důvod pro takový závěr spatřuje soud ve skutečnosti, že žalovaný promítl do napadeného rozhodnutí veškeré žalobcem tvrzené skutečnosti i provedené důkazy a provedení navrhovaného důkazu by bylo nadbytečné, neboť výše uvedené skutečnosti dostatečně ilustrují charakter a intenzitu tvrzeného vztahu žalobce s A. K.

27. Další žalobní námitkou byl tvrzený dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jímž došlo dle jeho názoru k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
28. Podle čl. 8 Úmluvy „(1) Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. (2) Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
29. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že do práva na soukromý a rodinný život lze zasáhnout jen za určitých podmínek. Do soukromého a rodinného života žalobce je zasazeno na základě zákonem předvídaného postupu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, tj. zcela v souladu se zákonem a čl. 8 Úmluvy. Rovněž je z celého rozhodnutí patrný důvod, pro který k zmíněnému zásahu dochází, a tím je nelegální pobyt žalobce na území ČR, neboť tento pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Státem sledovaný veřejný zájem představuje zájem státu na tom, aby se na jeho území nacházeli pouze cizinci s legálně nabytým pobytovým oprávněním. Žalobcův nelegální pobyt je tedy v přímém rozporu s veřejným zájmem, v tomto případě zastoupeným především zájmem na veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti, přičemž v té souvislosti nelze pominout ani opakovanou trestnou činnost žalobce, čímž je naplněna i druhá podmínka nezbytná pro možnost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
30. Žalobce sice v žalobě argumentuje naprostou neadekvátností dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, avšak činí tak ve zcela obecné rovině a neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, jež by charakterizovaly a prokazovaly intenzitu vztahu s jeho nezletilými dětmi za situace, kdy jiné osoby nezmiňuje. Správní orgán si vyžádal přehled návštěv osob, jež žalobce navštívily v době jeho výkonu trestu odnětí svobody. Z nich vyplývá, že žalobce byl s nezl. A. K. ve sporadickém kontaktu za situace, kdy jej v období od 20. 4. 2011 do 30. 4. 2018 nenavštívila ani jednou, přičemž dvě návštěvy byly realizovány v červenci a září 2022. Nezl. syn S. D. navštívil žalobce pouze jednou v lednu 2020. Z vyjádření jeho matky pak vyplývá, že syn se žalobcem nechce udržovat kontakt, telefonáty mu nebere, přičemž žalobce mu v době výkonu trestu nenapsal ani jeden dopis a na jeho výživu nepřispívá. Dále uvedla, že již 4 roky není se žalobcem v kontaktu a tento se nezletilého pokusil kontaktovat před dvěma měsíci a požadoval od něj různé dokumenty, je proto přesvědčena, že tak učinil pouze proto, aby společného syna využil v souvislosti s povolením svého dalšího pobytu na území ČR. Nelze tvrdit, že napadené rozhodnutí nepředstavuje žádný zásah do soukromého života žalobce, avšak tento zásah soud neshledává s ohledem na uvedené skutečnosti nepřiměřeným, Žalovaným byla proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života řádně posouzena. Žalobce zároveň musel být srozuměn s následky nedodržování zákonů a právních předpisů ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

31. S výše zmíněnou opakovanou trestnou činností žalobce souvisí i jeho další žalobní námitka, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení zásady „ne bis in idem“. I s touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, když uvedl, že uložení správního vyhoštění nepředstavuje sankci za trestnou činnost spáchanou žalobcem v minulosti, avšak nelze od ní odhlédnout mj. v kontextu ustanovení § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., tj. v souvislosti s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí, kdy správní orgán zohledňuje mimo jiné závažnost a druh protiprávního jednání. V té souvislosti soud odkazuje na odůvodnění na str. 5 napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
32. Žalobce dále poukázal na nutnost plnění jemu uložené probační povinnosti související s jeho podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobci byl uložen mediační a probační dohled, přičemž žalobce je v té souvislosti povinen s probačními úředníky spolupracovat způsobem, který mu byl stanoven a je povinen plnit probační plán dohledu. Pozbyl-li však oprávnění k pobytu na území České republiky a bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, jedná se o objektivní, zákonnou překážku, pro niž nadále nemůže být dohled realizován a žalobce je povinen o takové skutečnosti probačního úředníka informovat, avšak nejedná se o důvod bránící uložení jeho vyhoštění.
33. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; šetřící zájmy žalobce a dalších osob a respektující veřejný zájem.
34. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji shledal nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. 4. 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.